

сждането на единъ законъ помолили го да изкаже мнението си; той го представилъ писмено. Когато му възразили, председателятъ далъ думата на Нютона, но той се смутилъ; зачервилъ се и нищо не продумалъ. Единъ депутатъ, седящъ задъ него, съ желаніе да го усмѣе, забелязалъ високо:

— Господинъ Нютонъ очевидно се отвърщава отъ устното излагане на мислитѣ си.

Нютонъ още повече се смутилъ и не можалъ да каже ни дума повече.

Работейки непрекъснато, Нютонъ направилъ толкова много, че всички се очудватъ на извършеното.

Единъ день, излизайки отъ къщи, Нютонъ забравилъ да угаси свѣщъта на писмената си маса. Кученцето бутнало свѣщъта и всичко що имало по масата — плодетѣ на многогодишни трудове — изгорѣло. Когато Нютонъ се върналъ, въ първия моментъ на отчание и ужасъ, не можалъ да продума нищо. Следъ това седналъ на стола, затворилъ лице съ ржце и казалъ съ глухъ гласъ, обръщайки се къмъ кученцето:

— Ахъ, Алмазъ, Алмазъ, ако би можалъ да разберешъ, каква голѣма беда ми направи!

Силитѣ на Нютона започнали да го напуцатъ. Той тежко заболѣлъ и дори се побъркалъ. Опасявайки се за живота на великия ученъ, приятелитѣ му насила почнали да го лѣкуватъ и най-после го излѣкували напълно.

Нютонъ и науката.

Върху какво толкова много и упорито е работилъ Нютонъ?

Най-великото му откритие бѣ Законътъ